



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 324/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vajdom, advokátska kancelária, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 24/2017 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 24/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľa z 12. septembra 2018 doručeným ústavnému súdu 18. septembra 2018.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že na okresnom súde prebieha od 7. júla 2017 konanie o vydanie neodkladného opatrenia v právnej veci žalobkyne [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti sťažovateľovi ako žalovanému. Konanie trvá už 13 mesiacov a nie je ešte právoplatne skončené.

3. K priebehu napadnutého konania a k právnej a skutkovej zložitosti veci sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že konanie nie je právne zložitá a žalobkyňa podľa neho podala „*zmätočný a nepreskúmateľný návrh*“, a tvrdí to, že okresný súd v jeho veci nekoná podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, pretože dosiaľ do dnešného dňa nepredložil spis opätovne na rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline o jeho odvolaní zo 7. augusta 2017 proti výroku uznesenia okresného súdu zo 7. júla 2017, v ktorom žiadal zrušiť vydané neodkladné opatrenie.

4. Okresný súd v jeho veci spôsobil priesťahy v trvaní od augusta až do decembra 2017, od marca až do mája 2018 a napokon aj v júli 2018, a keďže v konaní pretrvávajú stále stav jeho právnej neistoty a ide podľa neho o závažnú záležitosť, v ktorej ide o užívanie rodinného domu, v ktorom stále býva jeho bývalá manželka, týmto postupom malo dôjsť už aj k zásahu do jeho „*vlastníckych práv k sporným nehnuteľnostiam*“.

5. Sťažovateľ podal 24. novembra 2017 aj sťažnosť na zbytočné priesťahy v konaní, ktorú predsedníčka okresného súdu nepovažovala za opodstatnenú.

6. Vzhľadom na tieto skutočnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené boli. Súčasne sa domáha, aby ústavný súd prikázal

okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov a priznal mu aj finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur a úhradu trov konania v sume 325,42 eur.

## II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená procesná situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konanie nebolo do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené, o veci však okresný súd rozhodol už 7. júla 2017 tak, že vydal neodkladné opatrenie. Proti uvedenému rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie. Neskôr súdny spis s odvolaniami bol odvolaciemu súdu predložený už dvakrát, ale pre pochybenia okresného súdu bol vrátený na odstránenie nedostatkov bez rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa, a to 8. februára 2018 a tiež 4. septembra 2018. Ústavný súd súčasne zistil, že okresný súd 15. februára 2018 vydal dopĺňacie uznesenie, 23. mája 2018 zaslal právnomu zástupcovi žalobcu odvolanie sťažovateľa proti dopĺňaciemu uzneseniu, 30. mája 2018 vydal opravné uznesenie k dopĺňaciemu uzneseniu, 5. júna 2018 vydal uznesenie, ktorým súd zamietol návrh sťažovateľa na ďalšie doplnenie uznesenia a napokon 31. augusta 2018 spis druhýkrát opätovne predložil na rozhodnutie o odvolaniach proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júla 2017 (neodkladné opatrenie), dopĺňaciemu uzneseniu z 15. februára 2018, opravnému uzneseniu z 30. mája 2018 a proti uzneseniu z 5. júna 2018. Teda z uvedeného vyplýva, že okresný súd nebol v tejto veci ani úplne nečinný a ani nespôsobil zbytočné prieťahy v takom rozsahu, ako to uvádza sťažovateľ v bode 4.

11. Dôvodom na odmietnutie sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 557/2016).

12. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti je teda zrejmé, že aj keď konanie o neodkladnom opatrení sa nevedie celkom efektívne, zatiaľ celková doba trvania tohto súdneho konania nenaplní ústavnú intenzitu priet'ahov. Z odôvodnenia sťažnosti a zistení ústavného súdu nevyplývajú tiež také obdobia nečinnosti, prípadne taký neefektívny postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré by mali zjavne ústavnoprávny rozmer.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

14. Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by okresný súd v ďalšom období v napadnutom konaní bez ospravedlniteľného dôvodu nepostupoval naďalej plynulo, resp. efektívne, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby sa opätovne obrátil na ústavný súd so sťažnosťou, ktorou bude namietat' porušenie označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018